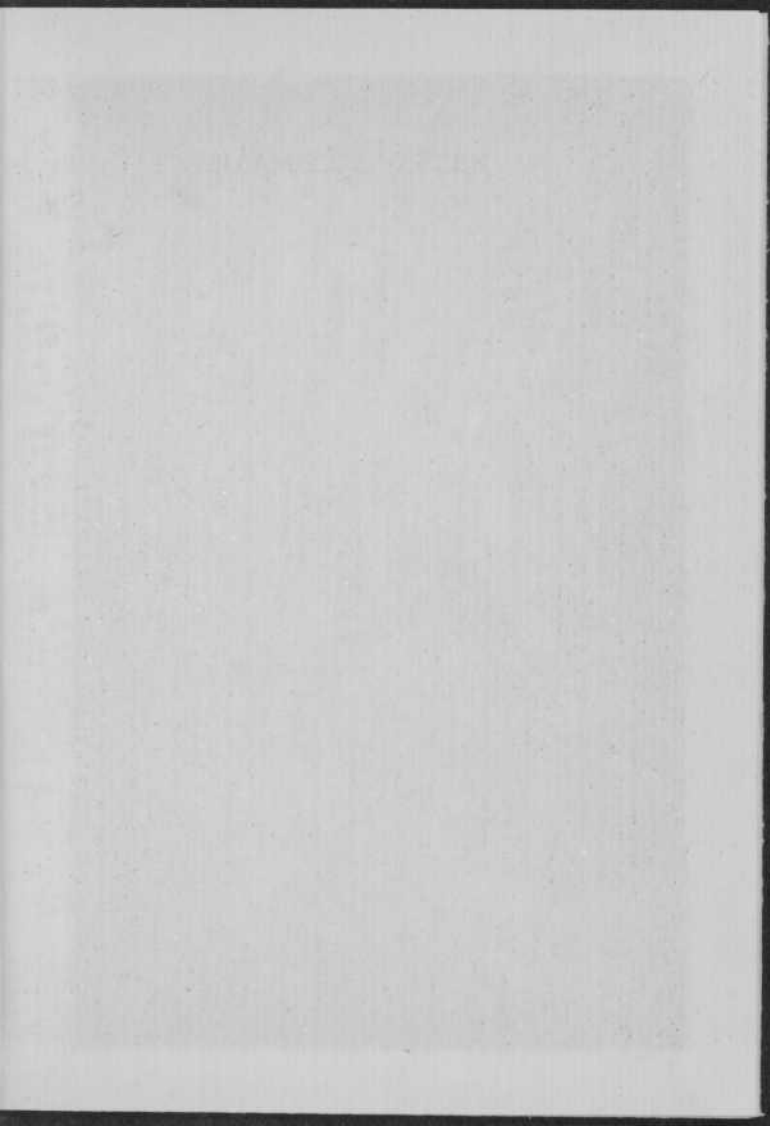

H. MOULIJN-HAITSMA MULIER
VERZAMELDE VERZEN

1153C109

VERZAMELDE VERZEN

GAD

DE WERKEN VAN GAD
VERZAMELDE VERZEN

BIJ VAN DISHOECK VERSCHEEN VAN DEZELFDE
SCHRIJFSTER: „HET PARADIJS HERWONNEN” EN
EEN VERTALING VAN „SHAKESPEARE 50 SON-
NETTEN.”

431810.

H. MOULIJN-HAITSMA MULIER
VERZAMELDE VERZEN

N.V. UITGEVERS-MAATSCHAPPIJ
C. A. J. VAN DISHOECK - BUSSUM

EEN AANTAL VAN DEZE GEDICHTEN IS REEDS
VERSCHEENEN IN „DE BEWEGING“, „DE GIDS“,
„ELZEVIER'S MAANDSCHRIFT“, ÉÉN ERVAN IN
DE „LUSTRUM-ALMANAK 1924 DER U. V. S. V.“

KIRKMAN OP WEG

Waarom ik de weg heb gevonden
Lieve vrienden, wij zijn
in 1941 uitgevonden
Kirksman
Waarom ik de weg heb gevonden
Lieve vrienden, wij zijn
in 1941 uitgevonden
Kirksman
Waarom ik de weg heb gevonden
Lieve vrienden, wij zijn
in 1941 uitgevonden
Kirksman

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

100 EAST EAST
CHICAGO, ILLINOIS 60607

UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

100 EAST EAST
CHICAGO, ILLINOIS 60607

UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

100 EAST EAST
CHICAGO, ILLINOIS 60607

UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

100 EAST EAST
CHICAGO, ILLINOIS 60607

UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

KLIMMEN

Wonderlijk doet het loopen aan
Langs peilloozen afgrond,
— Hij wil mij verslinden! —
Duizelend
Verzet ik mijn voet.
Maar hooger, steeds hooger
Steigren de bergen,
Top lokt na top,
En ik klim! —
Zoo roep ik ook in mij de hoogten aan,
Vlak toont zich na vlak,
Aarzelend zie ik omlaag,
Maar diep drink ik sferen van eenzaamheid,
Tintlend en ijl,
En ik zing.
Juichende veer ik omhoog.

DAGERAAD

Nog heerscht op de aarde het droef gezag
Van den zwijgenden nacht. —
Ik ben het, die alle pijnen draag
Van het eerste breken,
Ik, Dageraad!
Als een vlamme gouden straal
Stort ik mij om den rand,
In iris bloei ik omlaag
Aan den waterkant,
Alles kan door mij spreken,
Ik ben het geluid van de lucht
Die mij draagt.

NYMFENLIEDJE

Ik ben de stem
Van Natuur,
Ik ben in de lucht
Het gerucht
Van vallend water,
— Hoort ge mij niet in 't geklater
Van de fontein in het avondpark?
Ik ben in 't geratel
Van den donder,
Die slaat uit de bergen
Vonkensproeiende vlam,
Ik ben in 't fluweel
Van de vogelkeel,
— Hoort gij mij niet in het branden
Van zee op de lage landen?
Ik ben het Vuur
Van Natuur,
Ik ben haar lach
In den openwaaienden dag,
En ik zoek mijn makker,
Die huwt zijn stem aan mij
En danst met mij in de rei
Van de lachende nymfen.

AEOLUSHARP

Midden in 't woelen,
In 't luchtejoelen
Sta ik, argeloos.
'k Voel in mij dringen
In zuchten en zingen
Een stem, die zweeft,
Ik geef terug
Adem, die door mij beeft;
Ik ben haar tinkeling,
Ik ben haar rinkeling,
Ik ben de siddering,
Eeuwige wisseling
Van klank,
Waar lucht in leeft.

AAN DE ZEE

De wateren van uw begeeren, o zee,
Omspoelen mij, eeuwig, eindeloos,
En het omdeinde hart
Zinkt in uw toovergrotten zachtjes neer,
Koel is uw grond,
En uit uw koele schemer weef ik mijn droom,
Al uwe groeisels neigen zich zacht naar mij,
En streelend vatten mijne handen uw milde blad,
Uw wemeling is boven mij, maar diep in u
Hoor ik uw stilte spreken.
In u is de rust. Het eeuwig licht hebt gij gevonden,
Gij rust in uw hart zelf,
Vrijheid is uw naam.

WAT IK ZOU WILLEN

Dat mijn lied
Als een lichtende kogel vloog
Boven de menschen,
Hoog boven hun hoofd,
Dat zou ik willen.
Zij stonden en zagen
En gingen huns weegs,
Maar uit zwervenden schijn
Weefden zij zingend hun daden.

MIJN VREUGDE

Ik sta aan mijn raam en staar
In de zee van mijn leed,
— Dreunend valt zij mij aan!
Zie haar vloeien,
Hoor haar loeien,
Gloeiende pijnen branden,
Schuimslippend wijdt zij de wanden
Van 't zinkend hart —
Zwijgend zie ik haar aan. —
Maar dan: uit de sproeiende vonken,
Uit haar dof bonzend bonken
Schuimt een kopje, seringewit,
En huppelt op 't schaduwend golven.
Mijn vreugde, nog lachend uit zorgen,
Mijn wichtje, mijn bloeiende morgen,
Gij zijt mijn liefste bezit!

HET OFFER

Het offer wordt gebracht,
Hoog houdt de priester
Het vlammend hart van 't lam,
— En alles zwijgt,
Geen vogelkeel durft spreken —
Tot eensklaps tonen breken
In jubelenden galm.
En juichend schalt
Door stilte van het woud
De hooge roem van 't hart,
Dat stervend lichtte.

BOUWEN

Ik bouwde mijn huis voor de Eeuwigheid,
Het stond voor de menschen in ruimt' en tijd,
Zij staarden — hen zagen maar vormen aan
En Eeuwigheidslach werd nergens verstaan.
Toch bouwde ik voort in wonder geluk,
Het was, als groeide mijn huis door den druk,
En, toen was voleindigd der jaren tal,
Toen droeg het de sterren: het was het Heelal!

DE VREEMDELING

Er reed door de wereld,
Een Vreemdeling groot,
Hij was zoo vermetel,
Hij lacht' om den Dood!
Hij rende, hij draafde,
Hij daagde hem uit,
Hij schaterd' om sterven,
Die dappere guit;
— En toen hij al lachend
Zich eindelijk gaf,
Toen bloeide de Dood
Als een bloem op zijn graf! —

MIJN DROOMEN

Mijn liefsten zijn mijn droomen,
Ik ben ze nimmer moe;
Als ik bij hen wil komen,
Doe ik mijn oogen toe,
En ik laat mij vroolijk drijven
Op golven van hun zang;
Hun eigen wil ik blijven
Ik dien ze levenslang. —
— Dat is een lustig ontmoeten
Als ik bij mijn droomen kom;
Maar dien ik zwijgend zal groeten,
Dien noem ik mijn Bruidegom.

RUSTEN

Waarom ligt mijn ziel nu gebannen
In de rust van een aardsch paradijs,
Vergeet z' als de wijn in de kannen
Haar oude oproerige wijs?
Een schenker heeft haar gegoten
In de droomschaal van zijn geluk,
Dof gloeiend ligt zij omsloten
Haar kwelt in zijn wil geen druk.
En schijnende wint zij krachten
Voor de komende roerigheid,
Zij ligt maar stil te wachten,
Opnieuw tot daden bereid.

SMART

Smart, mij zoo lang vertrouwd,
Eeuwig gewende,
Zijt gij daar weer?
Ik zie in het stil ontmoeten
Onzer oogen het oude groeten;
Achter uw oogenschijn
Weet ik uw rijk te zijn,
In uwe meren zonk ik,
Uit uwe stroomen dronk ik,
Ik, die de Vreugd wou zijn,
Liep door het land van pijn.
Zacht streelt mijn hand uw hoofd,
Ik heb u zoo lang geloofd,
Nooit kan ik u laten gaan,
Ik heb u voor altijd verstaan.

DE MOEDER

Ik liep door het bosch
Op het vochtige mos,
Het was er nog stil
En de wind was kil.
Plots zag ik mijn vijand,
Hij sloop op ons aan:
Ik was met mijn kind
In den dood gegaan!
Toen nam ik mijn leven,
Ik viel hem aan,
Ik hijgde, ik trapte,
Ik gilde mijn nood,
Ik stond en ik viel weer,
Ik viel tot ik stond,
Verslagen lag hij
Op den koelen grond.
'k Doorboorde mijn vijand,
Mijn vijand lag dood,
En lachend weer troostte ik
Het kind op mijn schoot.

LIEFDE

Toch wil het hart zijn bloei,
Al is de lentetijd al lang voorbij,
In liefde droomt het weg
En diep verheugen
Om zwakheid van de liefste ontroert het weer,
Ja, even hoog wordt zwakheid
Als de sterkte wel geschat,
Zoo is de liefde, zwakheid zoekt ze en kracht,
En kracht in zwakheid,
Haar is alles één
In het levend Beeld.

OPHELIA

Stil loopt zij door drukke straten,
Uit elke klank breekt een gemis,
Wat er toch is....
De straten zijn voor haar verlaten.
Zij ziet zich gaan
In lange laan,
Daar ligt als kaf,
Al wat zij gaf,
Een stem zingt in haar oor,
Aldoor, aldoor:
Nu is niet meer,
Nu keert nooit weer,
Wat lange uren
Haar veilig achter muren
Geborgen had;
Zij lieten haar alleen....
Waar gaan haar voeten heen....
Die lopen door,
Zij weten niet waarvoor,
Zij dragen haar zoo ver....
De wereld wordt zoo wijd,
Zij lopen uit den tijd....
In eeuwig Licht
Lokt haar een stil gezicht.

STILTE

Zoals de steigerende rossen
Van de zee na 't wilde woeden
Zich vleiend dringen
Tegen 't land
En rillend geven
Van hun zachtheid
Aan den meester
Die hen dwong,
Zoo zie ik voor de stilte
Van mijn ziel,
Na 't wild bewegen,
Veel lange rijen bloemen
Wuivend neigen,
En ik hoor haar stem:
De stilte komt,
Wij hooren haar komen,
Zij loopt nog tusschen de boomen,
Zij loopt in het suizen
Van de lucht in de bloemehuizen,
Stilte kom....
— Zwijgen alom.

HOE LANG NOG....

In de worstlende ziel schroeien kwetsbaarheden,
Duizelend doolt zij door zindrenden gloed,
Tot zij duikt. Dan, zingende, lichtomgleden,
Stort zij den eeuwigen Stroom tegemoet.
Hoe lang nog, eer ver van vergankelijkheden
Zij veilig drijft in den deinenden vloed
En donkerend door de oneindigheden,
Muziek de zingende zalige groet!

VAN LEVEN EN STERVEN

THE HISTORY OF THE UNITED STATES

The history of the United States is a story of growth and change. From the first settlers to the present day, the nation has evolved through various stages of development. The early years were marked by exploration and the establishment of colonies. The American Revolution led to the birth of a new nation, and the subsequent years saw the expansion of territory and the growth of industry. The Civil War was a pivotal moment in the nation's history, leading to the abolition of slavery and the strengthening of the federal government. The 20th century brought significant social and economic changes, including the rise of the industrial revolution and the emergence of the United States as a global superpower. Today, the United States continues to shape the world through its leadership in science, technology, and international relations.

ZOEKEN

Zingend staan de heuvels aan het water,
Zingend staan de bloemen in den wind,
Ach, zij vangen klanken van 't geklater
Van een bron, die ik alleen niet vind!
Echo's zijn ze van het zoet gesnater
Van een nieuwgeboren aardekind,
Dat de luchten vult met het geschater
Van de Vreugd, die 't aan de wereld bindt.
Hooger klimt het fijne ijle zingen,
In de bloemen luidt het aan den stroom,
Vaster trekt de maan haar lichte kringen
Om den geurenvollen avondboom.
Zingend met de bloemen in den wind,
Zoekt mijn hart de Vreugde van het Kind.

DE KEUZE

Ik stond aan rand. Een nieuwe wereld lag,
Een bloem-doorweven groen fluweeltapijt,
Goudglorig, aan mijn voeten uitgespreid,
Mijn oogen kaatsten eenen eeuwgen Dag.
Genot en Liefde wenkten. Naar de vlag
Van 't trotsche schip, dat eindelijk mij, bevrijd,
Naar 't zalig eiland voeren zou, stak wijd
Ik de verlangende armen, met een lach. —
Zoo voelt de zoeker of de moede held,
Als hij na verren tocht het ongestoord
Geluk, een roos op vijverzwart, ziet drijven.
Toen zag 'k een eenzaam ploeger op een veld,
En aan mijn mond ontwong zich 't wrange woord:
„Neen, bij de zwoegers wil ik zijn en blijven.”

VOOR DE POORT

Nog staat de wachter voor de bronzen poort,
Het klokkenluiden maand' ons om te sterven,
Maar door mijn dood heb ik het Woord gehoord,
Waardoor wij allen Eeuwigheid verwerven.
De wind is ver, de heldre stilte waakt,
Geheimnis wenkt tot rust op koelen drempel,
Ik heb bij nacht de eerste bres gemaakt,
De muren vallen van den grauwen tempel.
Komt makkers, komt, ontklimt den donkren kolk,
Ons dwalen was alleen om weer te vinden,
Wij zijn gezanten van 't gelukkig Volk,
Dat zich aan Liefdes wetten durft te binden.

INWIJDING

Ik was gekomen op een vreemd groot plein,
Hel cirkeld' er een wit kristallen licht,
In kleuring brekend op een Godsgezicht,
Het Al weerkaatst' in zijnen wondren schijn.
Ik zag mijn Heer. Toen werd mijn smart mij klaar,
En in mijn droefheid ving ik smeekend aan:
„Ik draag een last, o Heer, zoo zwaar, zoo zwaar,
Ik kan hem niet meer dragen! Wil m' ontslaan!”
De koning zweeg en in zijn moede oogen,
Die van ontferming lang niet meer bewogen,
Zag ik in storm van weening Liefde staan.
Ik nam mijn last weer op. Miljoenen bogen
Van sterrelichten vlamden en omtogen
Een stralend koning. En Hij liet mij gaan.

IMPRESSIE

Ik ben als gij, viool, gemarteld hout,
Gebogen en gelijnd en toch gewijd,
Het is in u, dat heel de wereld lijdt,
Gij zijt de Stem, ontworngen aan het woud.
In mij gloeit als in u bedwongen vuur,
Gevangen en omljnd en toch gewijd,
Het is om mij, dat heel de wereld lijdt,
Ik ben de Stem, ontworsteld aan Natuur. —
Stil zat ik neer, dof dreunend zong de zee
En binnen rees en daalde d'ijle toon,
Zelf werd ik tot muziek, zoo glanzend schoon
Was 't in en om mij, toen de klank verglee.
— Muziek, gij baadt in purpergulden vloed
Mijn bleeke hart, dat stervend zingen moet. —

LIEFDE

Wil soms een man van zoete liefde spreken,
't Is aan zijn edelst zelf, dat hij zich richt,
Niet aan een vrouw, zij is hem slechts het teeken
Van lente, die in nieuwen bloei hem licht.
En ook een vrouw, wil zij van liefde droomen,
Ziet niet den man. Uit liefdes diepen vliet
Ziet zij een beeltenis naar voren komen,
Haar schoonste zelf; dat zij in spiegel ziet.
Zoo is dan liefd' in elk de drang tot leven,
Zij is in menschheid enkel lust tot groei,
Zij doet de droomenbloesems openbeven,
Zij drijft den mensch tot d'eindelijken bloei.
Maar vraag ik Liefde zacht, vanwaar zij kwam,
Dan lacht zij, dat z' uit d'Eenheid alles nam!

IK BEN EEN MENSCH

Wat denkt gij dan, als ik uw zwakheid zag
En heel uw wezen werd mij openbaar,
Dat ik zou spotten, of in laag beklag
U vragen, wie wel d'allerbeste waar?
Neen, 'k ben als gij, niet minder, ook niet meer,
Mijzelf een raadsel, mensch vol bitterheid,
Gepijnigd hart, waarin een enkle keer
Een zachte, stille stem om Liefde vleit.
Maar om die stem te hooren ga ik ver,
Ik loop de gansche donkre wereld door,
Liefde is het Wonder, is de lichte ster,
Waar ik geboren ben en waar ik hoor.
— Als ik daarom aan u naar Liefde vraag,
Dan is 't, omdat ook ik de Liefde draag.

LIEFDE

Wat klaagt mijn hart, dat het gescheurd zoo ruw
Van 't uwe werd, uw liefde blijft mij na,
Zij blijft mijn doel, hoe ver de reis ook ga
En mijn verlangen is mijn eenige stuw.
Als ik van 't lange trekken afgemat,
Vermoeid van 't haasten op een dorren weg,
Mij even neervlij bij een groene heg,
Dan vraagt uw stem mij, of ik U vergat.
En angstig spring ik op en ijl weer voort,
Nog eens vangt d'eigen naam mijn luistrend oor,
Ik treur niet meer om al wat ik verloor:
„Vertwijfel niet, ik heb uw roep gehoord!”
Maar d'ijle lucht verslindt het reddend woord,
— Ach ver van mij, daar wordt mijn lief vermoord! —

VERLANGEN

Dan is de Liefde schoon, als zonder spreken
't Hart het verlangen van den liefste raadt,
Als door een blik, een blozen of verbleeken,
Hij, wat zij wil verbergen, toch verstaat.
Dan is de Liefde schoon, is angst geweken,
En lacht geluk op het geliefd gelaat,
Als liefdes kracht is in haar daad gebleken,
En twijfel weg, waardoor haar vreugd ontgaat.
O machtig lied van het vervuld verlangen,
Wie peilt uw diepte, die uw lokking ziet,
In 't winderuischen, in de zeeëzangen
Hoor ik het willen, maar de volheid niet!
— Wie had naar leven ooit onleschbre dorst,
En vond niet in het leven zelf zijn vorst?

PARCIVAL

Ik droomde van een vrouw, die in den geest
Een teer geliefde langzaam zinken ziet,
Zij hoort zijn roep! Ach, zij behoedt hem niet,
Zij wankelt, voor haar liefde diep bevreesd.
Door verre velden is haar reis geweest,
De aardespiegel blonk door zingend riet,
Zich badend in dien schijn vond zij haar lied,
Maar zwaarder droeg z'aan hem, dien geen geneest.
Zoo was haar lot: zij ging in 't dagen uit,
Toen Parcival haar groette na den val,
Hij zong, maar had zijn pijl op haar gericht,
Zij spiegelde het lachend godsgezicht
En zingend liep zij door het heilig dal,
Maar onverlost bleef zij Amfortas' bruid.

LEVEN

Ach, er zijn dagen, dat ik alles haat,
De lichte zon, den groen omwaasden boom,
De volle beek in den bebloemden zoom,
Dat heel de wereld m'onbevredigd laat.
Dan voel ik aan mijn hart, hoe fel het leeft
En toch in koelen klop draagt lust tot dood,
Ik haat de weelde om smarten, die zij bood,
Zoo fel ben ik van d'oogenlust doorbeefd.
Dan voel ik mij doorvlamd van heet verzet,
Dit stelt mij mijn natuur als hoogste wet:
Nooit mag ik wereld nemen om te leven,
Maar ik moet leven enkel om haar schoon
In spieglen droomen haar terug te geven! —
— Op zulk een dag doet droom mij aan als hoon. —

HET BEELD

Kan dan een mensch aan zuivre liefde denken,
Als heel een wereld brandend om hem staat?
Hij leeft het meest en felst alleen door haat,
In rooden gloed wil hij zijn droomen drenken;
En komt hem uit de vlammen liefde wenken,
Dan wendt hij weg het trotsch gefronsd gelaat,
't Is niet om Liefde, dat hij eenzaam gaat,
Hij draagt een Beeld, dat hij geen haar wil krenken.
— Verborgen kleinood, heerscht in ieder leven
Het zuiver Beeld, van 't Zelf de hoogste Droom,
En tot dien Droom voelt zich de mensch gedreven,
Die, donkre boot, vaart op den eeuwgen stroom,
Maar heeft hij tot het eind den tocht gewaagd,
Dan ziet hij, dat in 't Beeld hij Liefde draagt.

DE NACHT

Hoe ver is wel de avond van den morgen,
Er leeft daartusschen heel een lange nacht,
Die is als dood, die altijd scheiding bracht
En stil verraadde, die in hem zich borgen.
O nacht zoo vol van fluisterende kolken,
Uit uwe diepten delf ik toon en rijm,
Hoe zwaar draagt g' aan uw zwijmelend geheim,
Het is in u, dat mijn gedachten wolken.
Gij zijt de demping, 't helderrood verlangen
Dat avond naar den lichten morgen trekt,
Doordraaft in gulden gloed uw donkre gangen,
Tot in uw listenkolk 't wordt neergestrekt,
En smalend telt gij dan de lange uren,
Die nog uw sombre heerschappij kan duren.

DE RUITER

Ik reed, een ruiter, op het doodenveld,
Ik was beheerscher van de bleeke drommen,
Die 't grauwe veld met hunne trom begrommen,
Ik had mijn dooden voor het eerst geteld.
Er waren er met bleekgemarteld hart,
Er waren er met roodgeverfde kaken,
Er waren er, die onophoudlijk spraken,
Er waren er, wie tong en keel verstard':
Met vliegend vaandel en met slaande trom
Doordraafde de velden de doodendrom. —
Wild schaterd' ik, toen ik mijn stoet zag trekken,
Rood laaide mijn lach door de witte maan,
Blauw vaalde mijn lach door de zonnebaan,
— Mijn dooden alleen kon mijn lach niet wekken! —

WIJDING

Als ik in grondelooze diepte staar
En zie van Wanhoop het versteend gelaat,
Dan licht het door mijn hoofd zoo duizlend klaar,
Dat hoogste Smart in vorm zich binden laat.
Zoo leeft de dichter dan aan vreugderand
Van het onmeetlijk zwijgend smartenland,
Hij vormt zijn droefheid om in teerste Vreugd,
Als bloemen bindt hij al zijn smarten saam,
Hij maakt zijn grootste leed zijn hoogste deugd
En geeft zijn diepste smart de zoetste naam.
— Maar dat uw stilte van geen vreugde weet,
Dat is mijn eeuwig schrijnend dichterleed,
En daar ik U tot grootste smart verkoos,
Zoo geef ik, Menschheid, U mijn schoonste roos.

VREDE

Nog is de aarde een paleis in rouw
Door Hebzuchts lagen drang, en op den troon
Zit zegevierend Onrecht, om hun loon
Dingen de dienaars: Haat en Kwade Trouw.
Nu lijkt het spel gewonnen, geen berouw
Kweld' ooit den Zwartten Leugen om den hoon
Aan het vernederd Recht, nog met vertoon
Van deemoed slaaft hij ijev'rig aan zijn bouw.
Hoe roep ik u, o Woord, dat ongedacht,
De stilt' ontvlucht, na lange rust ontwaakt,
Dat list verjaagt, en, waarheids zuiver zaad,
Uit donker stijgt tot bloei, die niet vergaat.
Als Liefdes kiem in menschenharten blaakt,
Dan eerst komt Vrede, nu vergeefs gewacht.

SCHEPPEN

Zwaar stond de luchtekoepel om mij heen
En roerloos zat ik in die kopren klok,
Ik zag mijzelf als een gloeiend blok,
Stil bleef ik, want geluiden vond ik geen.
Maar toen de klok te beieren begon,
Stroomde mijn keel van zwaren klank weer vol,
Het wild bewegen sloeg mijn oor als dol,
Totdat uit chaos klonk de verre bron.
Een schaatrend klaatren vulde heel mijn zin,
Ik danste klinkend door de sferen voort,
Ik voelde noch een einde noch begin,
Van eeuwgen stroom had ik 't geruisch gehoord;
En in des oervloeds donkere fontein
Zag ik het nieuwe beeld in lichten schijn.

IN DEN SLAG

De zware rhythmten loeien door mijn hoofd
En bonken tegen mijn vermoeide ooren,
Mijn stem gaat in geluidengolf verloren,
Mijn zinnen zijn door d' eeuwigen klank verdoofd.
O chaos, die den mensch de krachten rooft,
Hoe moeilijk is 't, door uw gewoel te boren,
De klanken zoo te vatten, dat herboren,
Hij harmonie weer hoogste wet gelooft. —
Hoe zwellen weer de brullende geluiden,
En beeft de aarde onder 't helsche koor,
Toch hoor ik in de sferen klokken luiden,
't Zijn andere klanken dan die hel verkoor;
Zwaar dreunt het lied den purpren hemel in,
In dondrend Eind hoor ik het Eerst Begin.

DICHTEN

Onnoozlen zijn wij dichters, lachers, dwazen,
Wij loopen maar te kijken in de zon,
De wereld is een feest van zich verbazen,
Wij zien ons beeld in elke lampion.
Vermeetlen zijn wij dichters, droomers, dwazen,
Wij drinken uit de open hemelbron,
Tot wat wij in de sterrebeelden lazen,
Van kleur doorklankt, zich nieuwe wording won.
Verluchters zijn wij, lichtdoorgloorde vazen,
Wij zijn de kaarsvlam in de lampion...
— Maar als wij sterven, zijn wij matte glazen,
En draait de wereld naar een nieuwe zon! —
— De wereld is een feest van bellen blazen
Voor spelbezeten kaatsers aan de bron! —

SCHEPPEN

Hoe weet ik toch, mijn wereld, dat uw hart
Zijn maatslag door het mijne reglen laat,
Dat in mijn wensch uw liefste wensch vergaat,
Dat in mijn ziel voor u het Al verstart!
Hoe weet ik het, mijn Wanhoop, diepste Smart,
Waarom ik toch mijn liefst geluk verlaat,
Het is mijn eigen bloed, dat U verraadt,
Mijn bloed, dat in zijn dans het uwe tart.
Hoe bind ik dan uw rustelooze vaart,
Mijn teedre wereld, sla om u den boei
Van het Geluk, zoodat gij niet weerstreeft
En uit één hart het lied naar boven zweeft,
Dat dijt en groeit al naar ik het besnoei,
Dat in zijn gloed ons voor elkaar bewaart.

ZON EN AARDE

Zoals 't in bergen wijkt van 't noordlijk dal,
Had zonlicht mij verlaten vóór den tijd,
Maar warmte bleef trots kou in mij verbreed,
Als in het dal de gloed na d'avondval.
Het vruchtbaar dal heeft zonnevuur bewaard,
Schoon d' avondkou den dag te vroeg verving,
Zoo heeft, opdat ik trouw zijn schoon bezing,
Het wereldvuur zijn vloed in mij vergaard,
Zoodat ik bij het springen van zijn wel
Het met mijn liederen het eerst begroet,
Vol ben ik als het dal van zonnegloed:
Liedren ontluik' als bloemen in de del,
En kleurig spieglen zij de vuurge bron,
Die uit de aarde eeuwge glorie won.

SPIEGELING

Zooals de sterren langs elkander gaan,
Zij knikken, lachen en als in een ruit
Spiegelen zij hun gloed, dooven weer uit,
Elk kent zijn weg en volgt de eigen baan,
Zoo gaan als dichters wij. Wat is een woord:
Diep onder woorden gaat de gouden stroom
Der liefde, en haar melodie, een droom,
Zij wordt door het bewogen hart gehoord.
Zoo scheen één oogenblik een lichte lamp,
Spieglend ons wezen in haar stralengoud;
De zwijgend' aarde schitterd' in haar vuur;
De lichten doofden, wazig witte damp
Verdoft de fonkeling, maar eeuwenoud
Droomden w' ons stralend wezen na dat uur.

WANDELING

Hoog lag het breede donkerpaarsche pad,
Gevat in vlakken grijzen hardsteenrand,
Daarachter breidde zich het gele strand,
En dan de zee, een vloer van zilver, glad.
't Was alles hard en effen, recht en strak,
De lucht ijskoud, of ze doormidden brak. —
Toen keerde ik die wereld, tot ik had
Haar heel in mij in een warm gouden schijn,
Ik gaf mij haar tot zij m' in zich bezat:
Zoo drinkt kristal den gloed van d' edlen wijn.
En lachend liep ik weg van zachte zee,
Mijn beenen waadden door een milde lucht,
De lauwe luwte nam met mij de vlucht,
De paarsche weg liep vroolijk met mij mee.

HET GEHEIM

Een onderaardsche zee! Een bliksemflits,
Schoot door mijn mijmering het beeld omhoog....
Het was, als scheurde d' aard en door de rits
Zag ik in diepten, waarin niets bewoog.
Grondloos lag daar het meer, gloeiende trits,
Waakten de rotsen, toen ze 't vuur bevloog,
Bij 't felle weerlichtbranden van dien gids
Dook het geheim, dat zich aan Licht onttoog.
De bodem sloot zich weer. Geen enk'le spleet
Verried meer, wat daarbinnen roerloos lag,
En als een droom mij het Gezicht ontgleed,
Maar eenzaam bleef ik achter, want ik weet:
Het ondoorgronde Raadsel, dat ik zag,
Ligt in een land, dat ik nooit meer betreed.

ZWERFTOCHTEN DER ZIEL

THE HISTORY OF THE

The history of the world is a long and varied one, and it is one that has been written by many different people. It is a story that has been told in many different ways, and it is one that has been told in many different languages. It is a story that has been told in many different places, and it is one that has been told in many different times. It is a story that has been told in many different ways, and it is one that has been told in many different languages. It is a story that has been told in many different places, and it is one that has been told in many different times.

I

Sombere zee der wereld, waarop kranst
Het licht des geestes, donkre oceaen,
Doorsidderd van den klank der vale maan,
Reeds rijst uit U de witte bloem, die danst.
Lelie des doods, om uwe voeten glanst
Maandonker water, zie, geen sterren staan,
Noch kringt door nevels een planetenbaan,
De chaos golft. Een oog, dat zich verschanst
Achter gordijn van dampen, schijnt de zon,
Gloednieuw is nog het licht, dat zij zich won.
Gij oceaen der wereld, sombre zee,
Dof dreunend drijft gij door d' oneindigheid,
Geen mensch ziet Dag, geen oor hoort nog den Tijd,
Maar vuurge monden beven op uw ree.

II

Hoe kan ik u toch zeggen, wat ik weet,
U, die mijn hart het meeste eeren mocht,
Dat gij verriedt, dat, toen u haat verzocht,
G' aan liefdes hoog gebod zoo zwaar misdeed!
Hoe dwongt gij mij; te haten, waar ik leed,
U lief te hebben, toen ik haten mocht,
Gij hebt om laagren lof uw goed verkocht,
Hoe kwelt het mij, als ik uw schuld vergeet!
Koning der Wereld, dien ik eeren moet,
Om wien ik eenzaam uit het donker stijg,
Het is mijn hart, dat ik in U begroet,
Het is uw stem, die klinkt, totdat ik zwijg!
Ach, als een duif, die zich te rusten zet,
Vouw ik mijn vleugels in uw teeder net.

III

Helaas, ik twijfel niet, ik zie uw schuld
In droom en waken altijd voor mij staan,
Zij scheldt mijn liefde voor een bleeke waan,
Zij heeft met smart mij tot de keel gevuld!
Helaas, ik twijfel niet en onverhuld
Bestormt m' uw donker beeld, gij moordenaar
Van 't heilig vuur, dat eens zoo zilverklaar
Mijn bange ziel met witten glans vervuld'.
Ach, wie den liefste weet de donkre dood,
Die heimlijk moordt, wie als het Licht zich kent.
Hem is zijn zielehuis een sombre poort,
Een zwarte hel, beplekt met bloedig rood,
En dwalend zwerft hij, aan het licht ontwend,
Hij zoekt vergeefs den tuin, dien hem bekoort!

IV

Zoo draag ik reeds te lang den zwaren last
Van uwe zond', in heimlijkheid begaan,
Gij hebt mijn zuivre stem te laat verstaan,
Gij dooddet in mijn huis den eelsten gast!
Hoe lang heeft mij seringentooi gepast,
Heb ik, de Bruid, in 't wereldfeest gestaan,
Nu is om U mijn witte bloei vergaan,
Gij reiktet mij der Smarten donkren last!
Ach, help, dat ik vergeef, dat wie ik dacht
Een koning, met misdadigheid bevlekt
En zwarte huichlarij, maar toch een vorst,
Niet meer het Kind met kleinen haat bevracht,
Dat sterker was dan hij, dat hij verwekt',
Daar, zaad der Toekomst, het hem dragen dorst.

V

Dit is het schriklijkst in mijn wreede lot,
Dat, wie mijn hart mij meest te eeren zegt,
Ik toch veracht. Ik heb mijn lief berecht,
Hem, dien mijn ziel moest eeren als een God.
Ach, als Verraad zich weet het hoogst gebod,
Dan wordt om Liefd' een zware dam gelegd,
Dan, door een vloek, aan iedre daad gehecht,
Verdient het edelst willen hoon en spot.
Helaas, ik heb U lief! En onverwacht
Grijpt mij Uw stralend lichte beeld en draagt
Mij als een golf een schip, dat rijk bevracht,
De nieuwe kusten zoekt, waar niemand klaagt.
Zoo heb ik altijd op uw komst gewacht,
Ik, die u dragend als een vader dacht!

VI

Hoe droeg ik U, tot eindelijk ik de scheur
In uwe liefd' en mijn' onheelbaar zag,
Uw woord bedriegt, uw daad is als een vlag,
Dekkend een oorlogsschip met vredeskleur,
Of wel uw gave liegt, ijdel is het gebeur,
Als op 't geverfd gelaat een leege lach;
Een dief bij nacht, wie vorst scheen overdag,
Zoo vloekt mijn hart uw beeld, waarom ik treur;
Gij waart de teedre koning van mijn waan,
Die het geliefde kind zijn liefd' onthield,
Totdat belofte bloesemend zou staan,
Hoe hebt g' uw schoone Beeld in mij vernield!
Gij schrikt mij niet, maar diep ben ik bevreesd,
Zoo g' in mijn hart uw Beeld niet meer geneest!

VII

Het Wonder nam ik als mijn goddlijk recht,
Ik kon altijd op ongeziene baan
Tusschen de verre sterren bruggen slaan,
Aan binding was mijn wezen vastgelegd.
Maar gij, die zelf de spanning hebt gehecht,
Waarin ik wetend spin mijn teere waan,
Die pralend heel den hemel durft beslaan,
Gij hebt door valsch geweld mijn kracht geknecht!
De avond valt. Laag hangt het droef gezicht
Van wie verlaten om de aarde weent,
De brug, waarop gij broeders wildet slaan,
Door zelfzuchts harden wil, is stil vergaan,
En het verstomde aardgelaat versteent,
Wee mij, gij hebt uzelf het eerst gericht!

VIII

Eens in den avond zag ik toch een brug,
Hij voerde naar het bloemig lage land,
Dat stil te stoven lag aan d'overkant,
Nog is de tijd niet daar, nog is te stug
Dit trotsche hart, dat veel te lijden placht,
Maar, hunkrend, dat dit leed een einde nam,
Het meer omsloot met een te harden dam,
Dat al zijn zachtheid borg en al zijn kracht.
Hoe wenkt de stille gaard! Het grijze loof
Omhuift den sneeuwgen grond met zilvren schaûw,
Mij noodt mijn lieve tuin tot droom en rust!
Maar, kwellend visioen: Een grauwe kloof
Gaapt, waar ik straks nog zag een grootschen bouw;
Nog schroeit verlangen en wordt niet gebluscht!

IX

Weer wijk ik uit het Licht, een blanke galm
Klimt uit mijn cirkelronde gouden schild,
Ik hield mijn Liefde hoog, heb haar getild
Boven der tijden roetdoorstoven walm.
En als een bloemestengel of een halm,
Die 's morgens, stormgeslagen, heeft getrild,
Maar in het middagzonlicht is verstild,
Sta ik in d'avondschaduw vrij en kalm.
Nu is de Tijd vervuld, en met een kreet,
Die juichend stijgt en in haar luiden schal
De ruimten scheurt, voorspel ik, Haat, uw val,
En dreunend springt het schild, vreugd breekt uit leed,
Want in mijn open, zondorgloeiende dal
Ontbloeit een bloem, die U onschuldig heet!

X

Nu rust mijn ziel in Uwe teederheid,
Zooals een zwaan drijft in een vijverkom
In zomernacht, het water sluit rondom,
Het licht heeft zich in donker neergevlid.
Stil stralend stijgt uit uw geslotenheid
Haar witte welving op en als een drom
Van blanke sterren valt het licht rondom
Terug in Uwen grond van innigheid.
Zij slaat de vleugels uit. De fulpen boog
Der boomen staart haar roerloos aan,
Als zij, verstervend wit, in lucht verglijdt:
Een ziel, zoo zuiver, zoo gebenedijd,
Zij kan de brug van aard naar hemel slaan,
Omdat zij zóó aan uwe liefd' ontvloog.

INTERMEZZO

CONTENTS

Introduction	1
Chapter I. The History of the	15
Chapter II. The History of the	35
Chapter III. The History of the	55
Chapter IV. The History of the	75
Chapter V. The History of the	95
Chapter VI. The History of the	115
Chapter VII. The History of the	135
Chapter VIII. The History of the	155
Chapter IX. The History of the	175
Chapter X. The History of the	195
Chapter XI. The History of the	215
Chapter XII. The History of the	235
Chapter XIII. The History of the	255
Chapter XIV. The History of the	275
Chapter XV. The History of the	295
Chapter XVI. The History of the	315
Chapter XVII. The History of the	335
Chapter XVIII. The History of the	355
Chapter XIX. The History of the	375
Chapter XX. The History of the	395
Chapter XXI. The History of the	415
Chapter XXII. The History of the	435
Chapter XXIII. The History of the	455
Chapter XXIV. The History of the	475
Chapter XXV. The History of the	495
Chapter XXVI. The History of the	515
Chapter XXVII. The History of the	535
Chapter XXVIII. The History of the	555
Chapter XXIX. The History of the	575
Chapter XXX. The History of the	595
Chapter XXXI. The History of the	615
Chapter XXXII. The History of the	635
Chapter XXXIII. The History of the	655
Chapter XXXIV. The History of the	675
Chapter XXXV. The History of the	695
Chapter XXXVI. The History of the	715
Chapter XXXVII. The History of the	735
Chapter XXXVIII. The History of the	755
Chapter XXXIX. The History of the	775
Chapter XL. The History of the	795
Chapter XLI. The History of the	815
Chapter XLII. The History of the	835
Chapter XLIII. The History of the	855
Chapter XLIV. The History of the	875
Chapter XLV. The History of the	895
Chapter XLVI. The History of the	915
Chapter XLVII. The History of the	935
Chapter XLVIII. The History of the	955
Chapter XLIX. The History of the	975
Chapter L. The History of the	995

O land van mijn ziel, zoo vol bergen en dalen,
Vol weelende kleuren en schaatrenden lach,
Uw schuimende vallen, uw meren als schalen,
Zij vangen de wolken en spieg'len den Dag!
O land van mijn ziel, waar de schaduwen stralen,
De nevels verijlen tot schitterend rag,
De bessen de dauwige helling bekrallen,
Wit waait van uw toppen een sneeuw witte vlag!

Zinal 1920

FRAGMENT

Nog is de droefheid mij meer dan de vreugd en mijn hart wil niet gewennen aan zijn korte rust; al de bloemen verzamel ik, die mijn oog hier ziet en ik roep de bergen aan en den waterval, — maar zij hooren mij niet!

Verloren ben ik in de diepten van het hart, ik zie Uw werk, maar U vind ik niet, Geest der natuur, hoe red ik mij, herwin in mij de vreugd!

— Ver was mijn tocht en ik dwaalde veel; te lange wegen ging ik, kronkelend in het diep, waar ik den hemel niet zag, maar wel hoorde eeuwige smarten, nood van het menschenhart!

Mijn hart heeft U verloren, hoe breng ik het U weer terug: brug, liggende over de kloven van het Zijn, bewustzijn, dat het onbewuste dragen kan!

Ik zag te veel en nu ik klim met vasten stap uit den afgrond der smart, zie ik weenende om naar het dal, waar mijn trouwe gezellen gaan.

Wie ben ik, die daalde in de schrikkelijkste hel en nu voor de toppen der vreugde de droefheid verlaten moet?

Hooger trekt mij de weg en dieper zinkt het dal, eenzaam ben ik, maar niet meer alleen, want Gij roept mij, verlossende Geest!

Sneeuw witte Lichtkracht, die in den donder Uwer beweging Uw sterkte verraadt, ik hoor Uw stem!

Zooals de zon in den middag
Licht door nevelen spreidt:
Paarlemoer, groen, violet, rozig, staart
Een hooge koepelende lucht
Op de zee, die, een grauw wiekende vlucht
Wiegend witkoppige vogels, geducht,
Zich stort naar de blinkende kust,
Glanzend en stil,
Zoo straalt nog laat
Liefde voor de menschheid,
Een flonkerende vlucht
Wit vonkende sterren
Na schemertijd,
In het al donkerend hart:
Dofgloeierende vloed en loeiden geducht
In den koperen strijd,
Tot er niets blijft
Dan een klinkend gerucht
Van waterheldere stemmen:
Zacht wordt de wereld en wijd,
Vrede nadert en teederheid.

OUDE TUINEN

Grijs en verweerd
Staat het slot aan den stroom,
Vergane geslachten
Bouwden en plantten,
Zij werkten verbeeldingen uit,
Voornaamheid omringde met grachten
Haar park van gedachten,
Hier groeide bezit als een droom. —
Helaas, wij schuwden die droomen,
Wij kozen den blakenden dag,
Terwijl in de schaduw dier boomen
De mensch zijn beeld nog zag!

Ik zie in den tuin van mijn derven :
 Waar de lijnenrhytmiek
 Ontbloeit tot muziek,
 Waar herinnering vervoert tot verwerven,
 Daar zie ik den tuin van mijn derven.
 Wie zag hier het zwaard,
 Dat de scheede ontvaart,
 Om de lucht met zijn bliksem te kerven,
 Tot in bovenaardsch licht,
 In een vlammend gezicht,
 De kleuren aan 't donker ontsterven?
 Wie hoorde het vuur
 Van flitsenden duur
 Een wereld ontvonkend verderven,
 Als in klagenden storm
 Het visioen stolt tot vorm, —
 — Hoorde roepen verijlen tot zwerven? —
 — — — — — — — — — — — — — — — —
 De gloed wordt een wel,
 De straling mijn spel,
 Herinnering ontwaakt tot vergeten :
 Ik hoor de bazuin
 Van mijn klinkenden tuin :
 Ik ben in het rijk van mijn Weten.

ZWERVERN

Wanneer het dieper zelf in ons wil spreken,
Zwijgen de luide stemmen van den dag;
Wij willen elke grens verbreken,
Wij zoeken tuinen, die nooit iemand zag:
De hemel donkert over verre streken,
Wij varen onder onbekende vlag,
Wij landen, baden in verlaten kreken,
Of domplen ons in meren, als een lach
Schijnend door zwarte stammen;
De nacht wordt lichter dan de dag....
Of dieper dolen wij
Tot waar beweging de grenzen wijdt,
Bewustzijn houdt ze vast,
Waar elke vorm, een teeken,
Het spel van d'eigen kracht belijdt,
Waar spiegeling het wezen
In 't wereldruim bevrijdt.

DE TOCHT

In het melkwit stroomen van den ochtend
Donkert mijn liefde —
Zij zeilt als een gonzend schip de haven uit
Tot de woeling haar draagt,
Deinend in ruischen alom.
Hoor, veraf van de stranden
Roepen nog stemmen,
Het felle branden
Der wereld stijgt op als een groot geluid,
Dan, koelte rondom,
En, schuimend, omstuwt haar de vloed —
Een schaduw behuivert de landen:
Zwijgend, vouw ik de handen.

AANDACHT

Zoals het schip hoort naar de onderstroomen,
Terugloopt, deint, zijn evenwicht hervindt,
Het heft den kop: hoor, de genooten komen!
Het vlucht of nadert, zuiver als een kind,
Zoo ook de ziel, die luistert naar de droomen
Der tochtgenooten, zingend in den wind,
Zij blijft verrukt, of draalt in deinzend schromen:
Zij voelt een eeuwigen wil, die scheidt of bindt.

DE VAART

Het onbestemde van den stroom
Bergt heel de volheid van een droom,
De wolken en de boomegrens
Vloeien ineen tot een cadens
En hun vervreemdheid lost zich op
In koelheid van een waterdrop,
Totdat een boot het vlak doorsnijdt
En lachend d' een de ander mijdt.
Dan sluit zich weer de lichte kring,
Er blijft alleen een rimpeling,
Die wijdt tot aan den rand zich breidt
En zaligende vrede spreidt.
Een deinend, dansend spiegelblank
Doordringt de ziel als orgelklank. —
Hoe kan in tijd van nood en pijn
Een hart toch zoo gelukkig zijn!

(The first line is a title or heading, possibly a chapter title, which is mostly illegible due to fading.)
 The following lines appear to be the beginning of a text or poem, but the characters are too faint to transcribe accurately. The text seems to follow a traditional structure, possibly including a preface or an introductory section.

PLANNING AND DESIGN

1. The first step in the planning process is to determine the objectives of the project.

2. The second step is to identify the resources available for the project.

3. The third step is to develop a detailed plan of action.

4. The fourth step is to implement the plan and monitor progress.

5. The fifth step is to evaluate the results of the project.

6. The sixth step is to report on the results of the project.

7. The seventh step is to draw conclusions from the results.

8. The eighth step is to recommend actions for the future.

9. The ninth step is to implement the recommendations.

10. The tenth step is to evaluate the results of the recommendations.

11. The eleventh step is to report on the results of the recommendations.

12. The twelfth step is to draw conclusions from the results.

13. The thirteenth step is to recommend actions for the future.

14. The fourteenth step is to implement the recommendations.

15. The fifteenth step is to evaluate the results of the recommendations.

16. The sixteenth step is to report on the results of the recommendations.

17. The seventeenth step is to draw conclusions from the results.

18. The eighteenth step is to recommend actions for the future.

19. The nineteenth step is to implement the recommendations.

20. The twentieth step is to evaluate the results of the recommendations.

21. The twenty-first step is to report on the results of the recommendations.

22. The twenty-second step is to draw conclusions from the results.

23. The twenty-third step is to recommend actions for the future.

24. The twenty-fourth step is to implement the recommendations.

25. The twenty-fifth step is to evaluate the results of the recommendations.

26. The twenty-sixth step is to report on the results of the recommendations.

27. The twenty-seventh step is to draw conclusions from the results.

28. The twenty-eighth step is to recommend actions for the future.

29. The twenty-ninth step is to implement the recommendations.

30. The thirtieth step is to evaluate the results of the recommendations.

HET OFFER

O als een vlammen Teeken slaat uw daad
Met eeuwig licht mijn mat opalen hemel,
Rooddonker brandt het kruis, en eenzaam staat
Het als een luchter; in het rijk gewemel
Der vele sterren blijft het toeverlaat.
Het Teeken vlamt, waarin de dood vergaat,
De luide dag verstilt, waar nachten spreken,
't Onsluierde Geheim vraagt nieuwe maat,
Het heilig zegel zag ik wetend breken!
O bode van een eeuwig en dageraad,
Gij vraagt mij 't offer, dat mij steeds verslaat.

WAKEN

Een donkere muziek is in mij losgebroken;
Een stem is binnenin mij opgestaan,
Ik heb de vlaggen uitgestoken
En al het andere om haar weggedaan.
Donker dreunend zoekt zij het uit te zeggen,
Maar toch, zij klinkt licht in de wijdte der lucht:
Verloren is, wat wij vast wilden leggen
In rustig beperken,
In zoemend arbeidsgerucht
Een veilige baak!
De wateren zwalpen
In zwatelend klagen — —
Wie waakt in den storm?
Verloren is
Voor donkere dreiging gezwicht
Het veraf blinkend
Het helderstil, lichtend Gezicht! —
Dreiging op zee
En dreiging te land:
Wie waakt in den storm
Maakt waarden te schand.

Uit den koperen mond
Van het aardgelaat,
Uit de gouden hoorn,
Die wekkend klaroent door de luchtstraat
Is zij geboren: de wisselende maat,
Dreunende luidt de klok van den toren,
De klepel van hel naar hemel slaat,
De wakenden hooren!
Onverloren!

NAAR HET INNERLIJK LICHT

Liefde is pijn voor wie haar ondergaat,
Nog niet de volheid heeft,
Maar in de martelingen staat
Van het onvolgroeide.
Zoo is het in een plant,
Als sap niet uitgestort
In alle deelen wordt,
Maar, ingehouden,
Terugkringt in zichzelf:
Die keer wordt niet geteld.
— Het kleurig kleed valt af,
De herfst bestookt het veld —
Maar uit de hemelkracht der werveling zwelt
In donker woelen 't zaad.

I

O, wil niet verder, hart.
Daar is een muur, die terugstoot
In het kokend diep
Der vlagen,
Te steil is hier de stijging,
Te diep de stroom,
Terug, terug!
O pijn, o dat branden
Dier heete woeling,
Altijd gevangen
Tusschen de wanden!

— — — — —
U niet te bereiken,
Heldere schijning,
Stilte,
Rozeknop,
Zuiver zoele,
Zoet ontgloeiend
Aan mij uit het ander zelf!

Mijn oogen zoeken
Uw bloesemend bloeien,
Tot in droom
Zij u vinden:
Even het licht van den dageraad,
Schampend erover,
Dauwklare gloor,
En, blinkend, waait open de knop,
Rozerood!

— — — — —
Maar ik....
Zie mij zinken
Terug in het kolkend diep....
Donker vloeien de wateren over mij,
Stroomend, stroomend....
Tot ik, verzonkene, zwijg
En roerloos, nauw ademend, wacht,
Of niet gij aan mijn zwijgen verschijnt.

II

Al veel te lang
Sta ik hier in dien haat,
Doorflitst, doorboord,
En onverhoord,
Het uur wordt laat!
Ik zie een boot,
Die huiswaarts gaat,
Ik zet mij aan het roer!
Het bruine zeil
Zwelt in den wind,
Ik zoek het huis
Waar ik mijn vrede vind!

III

O brandende stad,
O stad van felle pijn,
Heet blakeren uw straten
Mij tegen
Als ik, verlaten,
Dwaal.
Gloed breekt uit steenen en gaten.
Uit stegen en open plaatsen
Dreigt hij,
Als in het weerkaatsen,
Schaduwloos,
Weerloos,
Ik in u daal:
Een droomlooze blik
Trof, verwaten,
Mij met een dofstekende straal!

IV

Op de verbijsterende kronkelwegen
In de wildernissen
Van den gordel van haat
In de zielelanden,
Zoekt het hart Liefde:
Het wit ontbranden
Van zielevuur.
De lucht laait,
Hitte schroeit lippen en handen,
Brandende druppels leken,
Een klacht stijgt op,
Galmt onverhoord
Tegen een rooden muur
En vergaat. —
Maar de oogen van een hart
Zien midden door den walm
En het blakeren van haat
Het wit hemelteeken
Der Liefde:
Het stil verbleeken
Van een gelaat.

En de weg stijgt.

V

Nu moet ik ingaan door een donkerviolette poort,
Aschregens hebben bedolven,
Wat eens een witte vlam was met purperen hart —
Ik zie haar, die hier heerscht,
Gruw ligt zij gestrekt
Onder het sulfergele dak der lucht.
Ik ben in de velden van het toegedekte vuur;
Om aschgrauwe bergen
Kringen de bleeke paden der tweeledigheid,
Alle loopen zij uit op het grauwe meer,
Waar werveling van krachten zinken doet.
O martelende last der onverzadigdheid,
Smartelijk weten van het geboren zijn:
De steeds lekkende vlam blijft ongebluscht
In het slijkige water, wordt tevergeefs gedoopt!
Sluipende jaagt hier dat vale beest,
Dat de kleur doodt, waar zijn schaduw viel,
En de lieve wereld laat zonder glans,
Pijn en vertwijfeling
Dooden herinnering,
Geven geboorte aan schemering!

— — — — —

Maar, ver straalt een licht,
Uit hoogten licht
Een zonnig gezicht
En, de vleugelen wijdgespreid,
Zweeft verwachting,
Zilv'rige meeuw,
Op mij toe uit een blauwe oneindigheid.
En ik stijg. — — —

VI

Wanneer men in de koudgloeiende streken
Van de daadwerkelijke liefde binnentreedt,
Dan is het spreken
Soms moeielijk,
De spanning is daar te groot
En overal loert het gevaar
Van den zieleddood;
Hoe dikwijls breken
Op het kantige klinken
Van een woord
De kleurige beelden in de lucht
Om ons heen,
Vaal staan wij en alleen,
Het spiegelen ssterven gaat zonder gerucht,
Zeepbellen spatten zoo uiteen.

AVOND

The sun is setting on the hills of gold
The birds are singing in the trees
The wind is blowing soft and low
The stars are twinkling in the sky
The moon is shining bright and clear
The night is falling on the land
The stars are shining in the sky
The moon is shining bright and clear
The night is falling on the land
The stars are shining in the sky
The moon is shining bright and clear
The night is falling on the land

HERFST

Wanneer de wind zoeft door de bruine wand
Van de nog zomersch dichtgesloten haag,
Hoor ik gekraak en ritselend geklaag
En dorre blaad'ren vallen langs den kant.
D'oranje kruin in de verlaten laan
Omtint den boom als afgedragen tooi,
Naar binnen dringt het sap, het vlammeend mooi,
Verstroomend in de kleur, is stil vergaan.
Zoo keert ook voor het hart seizoen en tijd:
De oevers groenden glanzend in de baan
Van de rivier. Een spiegeling, een waan,
Blijkt op den tocht het beeld, dat ons ontglijdt;
Maar binnen klankt de kleur. Zoo, in dien kring,
Verschijnt mij d'eeuw'ge gloed, die ik bezing.

WINTERDAG

Verwonderd ziet de ziel het dicht verweven
Van d'oerstof tot een zuiver kristallijn,
Dat uitschiet in een schitterglanzend Zijn,
Tot stralend worden door een God gedreven.
De boomen staan verstijfd, het donker leven
Verborgen in een wit vertakte lijn,
Het starrig net van fonkelenden schijn
Mild in een teedren hemel opgeheven.
Zoo leeft in 't hart ook Liefde, stil verdreven,
Straalt zij haar wording, vreugd en pijn,
In 't kleurig web van een verschietend Zijn,
Is toch in 't schijnen onberoerd gebleven.
Het hart is als een boom: zijn machtig streven
Heeft het in d'open hemel ingeweven.

O, RIJPE ZIEL....

(Vioolconcert R. P.)

O, rijpe ziel, de hemelen ontvlucht,
Om wie zich hier benee de hemellingen
In hun ontriefden aardschen staat verdringen,
Gij vielt op aard, voor zonde niet beducht.
De donkre dissonant, in u bevrucht
Door waterklaarte van herinneringen,
Aan der gezaligden vervoerde zingen,
Doorluistert als een zon de trage lucht.
En de gekluisterden, de diepomnachten,
Geboren, om naar licht te smachten,
Hen wenkt een glans, weer ruischt de eeuw'ge wel,
Hun last is voor 't verrukte oog geslonken,
Aan den ontroerden hemel opgeblonken,
Verklankt, verweven in het hemelsch spel!

EEN ONTMOETING

I

Hoe glanzend schaduwt Licht, als in kristal
Zijn schijnen straalt, dat spiegelen ontgloeit,
Aan elke spits in fonkeling ontbloeit,
En, kaatsend, breekt in kleuren overal!
Is eeuwigheid een lichtend Godsgezicht,
Dat zijn geheim in spiegeling verraad,
Dat met den tijd alleen ons achterlaat,
Wanneer het Wonder eenmaal is verricht?
Wij weten niet, wij leven in het spel,
De fonkeling, het breken van de straal,
Gevangen in een donker-lichte schaal,
Al naar het schijnen van die stralenwel.
Maar wie zich vonden buiten maat en tijd.
Verhalen altijd van hun Eeuwigheid.

II

Wij spraken — op ons neerziend —
Wakend, kijkend,
Wij zagen tuinen in de ruimte,
Rijzend, wijkend,
En in het donker stond de menschheid,
Wachtend — reikend.

Wij spraken — in het gouden neergestorte licht,
Dat weer omhoogklom tot uw opene, ontroerd gezicht,
Zag ik uw wezen — voor bewustzijnslicht gewicht.

O, als een lichtend wild gedicht
Vlamden uw woorden,
Geheimen van ons lot ontraadselend
En den eeuwigen duur!
Het Teeken laat gij, in het hart bewaard,
Het eeuwige in 't vergankelijke, nu bestraald,
Beflist door het verbolgen hemelvuur! —
— En ik zat spiegelend aan den waterkant,
En peinsde, hoe mijn argeloos zwaard
De elementen had bedwongen op de aard,
En hoe bewustzijn toch zoo weinig is,
Als de natuur bewogen is,
En toch hun beider diepst verlangen
Is: geest te worden, de natuur te omvangen

En op te lossen en uit geest het beeld
Te scheppen, dat ze al overal in zichzelf teelt,
Zooals de goede aarde in haar schoot
Verborgen draagt,
Wat in de toekomst als een loot
Omhoogschiet met een eigen waarde. —
Zoo peinsde ik over wording, die verborgen is,
Als van een vrucht na de ontvangenis,
De moeder lacht en ziet het kindje groot
En bloesemlicht beblankt een lenteaarde.
Een mensch loopt zoo wel door den dood,
Vol van een licht — en plotseling breekt het uit
En enkelen zien het hel verlichte zwerk
En loopen zalig door de heilige kerk
Van het heelal,
Maar velen zien het als een vuurwerk;
En diep weer schaduwt donker, diep, diep zwart,
Een kleine vlam trekt zich terug in het hart,
Blijft hunkerend alleen in de eigen hal
En wanhoopt, hoe zij eenmaal schijnen zal,
Een stadig kroonlicht in de wijde wereldzaal.
Zoo vond ik u en zag uw hunkerend verlangen aan
Naar dat diep eigen brandpunt, waar de straling zwijgt,
Het smartelijk Mensch-zijn beelding krijgt,
De spiegeling tot wording stijgt;

Ik zag het diep ontbranden van uw hooge wenschen!
O heldenmoed, die dook diepbang in de oneindige oceaan
Der menschen,
Gij vroegt het meest, en ik — ik liet u gaan! —
— Ach, helder Licht uit Bethlehems stal,
Gij schijnt nog schaars in deze aardehal;
Gij vraagt de stage offeringen,
Die 't donker bloed met sterrenglans doordringen,
Beschijn dan teeder, wie den zoekende ontvingen!
O Lamp, verlicht het zieleduister! —

Ja, als een lichtend, wild gedicht
Vlamden uw woorden,
Totdat ik roerloos zat
In rossen luister
Van dezen brand
En sprakeloos staarde in het donker wonder
Van uw geheime, goddelijke krachten,
Die plotseling het verholene buiten brachten,
En voelde dit broos lichaam als een kluister
Voor d' eeuwigen geest,
Die hoort en ziet in het vrij geestesland! —
Ik lachte en weende aan Vrijheids gouden rand
En nam mijn zwaard....
En brák het in het duister....

— — — — —
En zonk opnieuw:

— — — — —
Nooit zonk een vrouw
Met een zóó breekbaar weten
Zóó nieuw in 't zwart der wereld,
Ver gedwaald van hemelsche landouw,
Nooit zonken hemellingen,
Geroepen, om der menschheid vreugd te zingen,
Zoo diep in hare zee van rouw!
O oceaan van smarten, nachtegrauw,
Gij glanst zoo parelend als hemeldauw,
Heeft mededoogen
Met hare paarsche wieken u bevlogen —
En zalig staan in uwe diepte uw helden!
Hoevelen telde ik, ach hoeveel!
Hun lied verstilde in de matte keel
En roemloos zag de nacht hen zinken....
O Dageraad... als kusten lichtend blinken,
Dan zal die fluit niet aan den oever klinken
En eenzaam blijft het klagen van de vèel!
— Bezing dan, lied, wie moe van 't lachend derven,
Moe van het vruchteloos offer, moe van 't zwerven,
In uw koralen labyrinthen sterven....
— Maar stralend opstaan

En weer den kringloop
Ter reidans ingaan,
De overwinnaars
In geesteshallen
Van d' armen dood! —
De diepten glansden, waar ik zingend klom:
— O, Vrijheid van mijn gouden gaarde,
Ik zie een gouden blad op fulpen vijverkom,
Ik hoor een luiden op de donkere aarde,
Het goud bewustzijn stijgt alom — alom....
En als de arend langs het steile rotsgevaar,
Of als een school van visschen door de blauwe baar,
Zoo schieten zielen, dragende het gouden Teeken
Der Vrijheid, als de tijd is daar,
Door het ruim der lucht
En overal klimt het gerucht
Van een oneindige Vrijheid, eeuwig waar. —
Maar wie op aarde eenzaam gingen
En wie als dichters altijd luisteren,
Zij moeten vreugde dikwijls lang bedwingen,
Tot zij de luchtgeesten hooren, wier gefluister
Vol is van gloed — en schaduwduister;
Dan — als het flitsend kruisen
En suizen van metalen klingen,
Die overal het luchtvuur vingen —

Zoo vurig vonkend wordt hun zingen —
Zoo zag ik u van zang doordringen.
En ik, mij wijdend aan een nieuw beginnen
En den keer,
Zing hier, gedenkend de onstuimige blijheid
Van dichters, die een toorts, een vuur,
Zich storten naar in 't Zelf het goud herwinnen
Van den duur,
Dit eenzaam lied van de oneindige Vrijheid,
U ter eer!

INHOUD

OP WEG	Blz.
Klimmen	7
Dageraad	8
Nymfenliedje	9
Aeolusharp	10
Aan de zee	11
Wat ik zou willen	12
Mijn vreugde	13
Het offer	14
Bouwen	15
De vreemdeling	16
Mijn droomen	17
Rusten	18
Smart	19
De moeder	20
Liefde	21
Ophelia	22
Stilte	23
Hoe lang nog....	24
VAN LEVEN EN STERVEN	
Zoeken	27
De keuze	28
Voor de poort	29
Inwijding	30
Impressie	31
Liefde	32

	Blz.
Ik ben een mensch	33
Liefde	34
Verlangen	35
Parcival	36
Leven	37
Het beeld	38
De nacht	39
De Ruiters	40
Wijding	41
Vrede	42
Scheppen	43
In den slag	44
Dichten	45
Scheppen	46
Zon en Aarde	47
Spiegeling	48
Wandeling	49
Het geheim	50

ZWERFTOCHTEN DER ZIEL

I—X	53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62
---------------	--

INTERMEZZO

O land van mijn ziel zoo vol bergen en dalen	65
Fragment	66
Zooals de zon in den middag	67
Oude tuinen	68
Ingang	69
Zwerven	70
De tocht	71

	Blz.
Aandacht	72
De vaart	73

NAAR HET INNERLIJK LICHT

Het offer	77
Waken	78
Naar het innerlijk licht	80
I—VI	81, 83, 84, 85, 86, 88

AVOND

Herfst	91
Winterdag	92
O, rijpe ziel....	93
Een ontmoeting I	94
Een ontmoeting II	95

1870
1871
1872
1873
1874
1875
1876
1877
1878
1879
1880
1881
1882
1883
1884
1885
1886
1887
1888
1889
1890
1891
1892
1893
1894
1895
1896
1897
1898
1899
1900

1901
1902
1903
1904
1905
1906
1907
1908
1909
1910
1911
1912
1913
1914
1915
1916
1917
1918
1919
1920

